

[Kai Moltke.]

hvor den danske regerings standpunkt jo svækkedes ved grænsekonflikten med Indien. Under disse omstændigheder faldt det naturligvis yderst vanskeligt samtidig at støtte, at man udelukkede andre medlemsnationer uanset styret, uden at rejse en diskussion, som kun kunne skade den generelle linje.

Det er ganske rigtigt, når det ærede medlem hr. Frode Jakobsen siger, at jeg meget stærkt sammen med de øvrige reagerede både imod det berettigede og det opportune i at vedtage en resolution med en udelukkelsesparagraf.

Når det ærede medlem hr. Frode Jakobsen dernæst siger, at ifølge hans opfattelse havde jeg også givet min tilslutning til, at Danmark skulle undlade at stemme, tvivler jeg ikke efter den loyale og saglige ledelse, som formanden udøvede i FN, på, at dette er hans opfattelse, men én ting var jeg glad for at få bekræftet, at det var ingen hemmelighed, at jeg i alle diskussioner stod på grundlaget: sanktioner, hvis vi ikke skal komme ud i en ren karikatur. Det var heldigvis også sådan, tror jeg, uden at overdrive, at jeg ikke var ene om det standpunkt, at sanktioner kunne blive en nødvendighed. Der foreligger her både offentlige udtalelser og en hel del andet, og det radikale medlem hr. Lannings standpunkt til disse ting er f. eks. langt fra ukendt her i landet. Så meget om det.

Så kun et par korte ord til den højtærede udenrigsminister. Jeg er bange for, at den erklæring, som her blev afgivet i tinget, manglede én ting, som er vigtig, nemlig det tilstrækkelig langtrækkende perspektiv om dette standpunkt uden risiko for blot den nærmeste periode. Der har lige været konferencen mellem de afrikanske stater i Addis Abeba, og vi ved, hvordan man her har haft direkte stillet på dagsordenen: det uafhængige Afrikas hjælp til opstilling af væbnede afdelinger og enheder til understøttelse af undertrykte folk. Man behøver kun at tage Ben Bellas ord, at tage Tanganyikas stilling og tage det nye og afgørende moment, nemlig at der er uro, at der er revolte i Sydafrika. Heldigvis er det jo ikke alene os, som ud fra sådanne synspunkter mener, at man burde indstille sig på og

vedtage effektive ting, hvis en eksplosion skal undgås.

Ja, jeg kan til det ærede medlem hr. Poul Møller blot sige, at jeg må henvise til, at man selv i et konservativt blad som Aarhus Stiftstidende netop fastslår disse ting, faren for revolte og oprør, og siger, at så er en fælles boykot af nationerne dog billigere og mindre blodig.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Om helhedsløsningen havde det ærede medlem hr. Erik Eriksen en enkelt bemærkning, som jeg er nødt til at gøre indsigelse imod. Det ærede medlem sagde, at helhedsløsningen var en ensidig accept af den ene parts ønsker. Det er ikke rigtigt, og jeg ved, at enhver, der har med arbejdsmarkedets problemer at gøre, vil kunne bekræfte denne min udtalelse, at det ikke er rigtigt.

Derimod er det jo rigtigt, at helhedsløsningen havde en social karakter. Den gav en håndsrækning til de lavest lønnede, de dårligst stillede, den sikrede beskæftigelsen. Det er klart, at denne sociale karakter i helhedsløsningen står regeringen naturligvis ved.

Om jordlovene vil jeg gerne sige, at deres gennemførelse ikke er en prestigesag for regeringen. Når vi ønsker disse love gennemført på den måde, det nu vil finde sted, er det, fordi vi betragter dem som et sagligt og alvorligt samfundsmæssigt anliggende, der har en vis hast. Jeg vil også gerne sige, men det er vel overflødigt, at jordlovenes vedtagelse ikke bygger på socialistisk folkepartis stemmer, men på regeringspartiernes stemmer.

Endelig vil jeg gerne gøre den bemærkning, at jordlovene rummer bestemmelser om udvidet adgang til samdrift, bestemmelser, som er positive og fremmende for dansk landbrugs nødvendige tilpasning til nye erhvervsmæssige betingelser. Det synes jeg ikke man kan diskutere. Man kan diskutere, om den udvidede adgang til samdrift, som jordlovene skaber, er tilstrækkelig i den givne situation, og her sagde jeg i formiddags, at nu måtte vi agtpågivende følge, hvorledes denne del af jordlovene, når de er blevet gennemført, bliver efterfulgt i praksis, og på grundlag af de erfaringer, vi gør, må vi se, hvordan vi skal gå